



ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Operator de date cu caracter personal 3170
Constanța, str. Traian nr. 35C; cod poștal – 900743

Adresă e-mail: ca.constantta@just.ro
Tel: 0241/606.591; Fax: 0241/616.003

ROMÂNIA	
Înalta Curte de Casație și Justiție	
Registratura Generală	
Intrare nr.
20.19.....Luna.....2.....Zlua.....13	

Nr. 689/33/8 februarie 2019

Către,

ÎNALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE

Doamnei Președinte - judecător dr. Iulia Cristina TARCEA

Vă facem cunoscut că prin Hotărârea nr. 4 din data de 7 februarie 2019 (art. 14) **Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța**, conform art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015 și art. 514 Cod procedură civilă, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii pentru unificarea practicii judiciare cu privire la „*interpretarea prevederilor art. 714 și art. 95 din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă soluționarea apelurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii asupra contestațiilor formulate împotriva executărilor silite pornite în temeiul Codului de procedură fiscală este de competența secției civile sau secțiilor/completurilor de contencios administrativ din cadrul tribunalelor*”, având în vedere că această problemă de drept a fost soluționată în mod diferit de instanțe la nivelul țării, potrivit hotărârilor judecătorești depuse în susținerea sesizării.

În conformitate cu dispozițiile art. 19 pct. 1 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, cu unanimitate de voturi Colegiul de conducere desemnează pe doamna judecător Bodean Claudia în vederea susținerii recursului în interesul legii în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În consecință, vă înaintăm alăturat propunerea de promovare a recursului în interesul legii formulată de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, având în vedere că există practică neunitară la nivelul țării, problema de drept invocată fiind soluționată în mod diferit prin hotărârile judecătorești, pe care le anexăm în xerocopie.

Alăturat, vă înaintăm și extrasul Hotărârii nr. 4 din 7 februarie 2019 a Colegiului de conducere (art. 14 din hotărâre).

Cu deosebită considerație,

P R E S E D I N T E,

Judecător Marius Cristian EPURE

PRIM GREFIER,



R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
Colegiul de conducere

HOTĂRÂREA NR. 4
din data de 7 februarie 2019

E X T R A S

La data 7 februarie 2019 ora 11⁰⁰ a avut loc ședința Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța convocată în temeiul dispozițiilor art. 7 pct. 1 lit. q) și art. 23 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 1375/2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, având următoarea

ORDINE DE ZI:

.....

14. Analizarea sesizării din data de 1 februarie 2019 formulate de către președintele Secției I civile a Curții de Apel Constanța, prin care solicită Colegiului de Conducere ca, în temeiul dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă și art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, să analizeze oportunitatea sesizării Înaltei Curte de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii pentru unificarea practicii judiciare cu privire la „interpretarea prevederilor art. 714 și art. 95 din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă soluționarea apelurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii asupra contestațiilor formulate împotriva executărilor silite pornite în temeiul Codului de procedură fiscală este de competența secției civile sau secțiilor/completurilor de contencios administrativ din cadrul tribunalelor”, având în vedere că această problemă de drept a fost soluționată în mod diferit de instanțe la nivelul țării (conform hotărârilor judecătorești anexate - comunicate în format electronic în FTP Transfer – folder-ul Colegiul de conducere – sub-folderul Convocator 2019 + documente anexă).

.....

Şedinţa Colegiului de conducere s-a desfăşurat în prezenţa a 5 judecători din totalul membrilor care îl compun, lipsind de la şedinţă doamna judecător Andreea Ianca şi domnul judecător Dan Iulian Năstase, cei doi judecători aflându-se în concediu legal de odihnă în perioada 4-8 februarie 2019.

După dezbatere şi supunerea la vot a punctelor inscrise pe ordinea de zi, conform procesului-verbal încheiat la această dată;

Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța

H O T Ă R Ă S T E

.....

Art. 14 – Cu unanimitatea voturilor exprimate de către cei 5 judecători prezenți la ședință, în temeiul dispozițiilor art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015 și art. 514 Cod procedură civilă, Colegiul de conducere dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii pentru unificarea practicii judiciare cu privire la „interpretarea prevederilor art. 714 și art. 95 din Codul de procedură civilă, în sensul de a se stabili dacă soluționarea apelurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii asupra contestațiilor formulate împotriva executărilor silite pornite în temeiul Codului de procedură fiscală este de competența secției civile sau secțiilor/completurilor de contencios administrativ din cadrul tribunalelor”, având în vedere că această problemă de drept a fost soluționată în mod diferit de instanțe la nivelul țării, potrivit hotărârilor judecătorești depuse în susținerea sesizării.

În conformitate cu dispozițiile art. 19 pct. 1 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, cu unanimitate de voturi Colegiul de conducere desemnează pe doamna judecător Bodean Claudia în vederea susținerii recursului în interesul legii în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

.....

**Pentru membrii Colegiului de conducere semnează
PREȘEDINTELE INSTANȚEI,**

Judecător Marius Cristian Epure





ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Doamnei Președinte a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

În baza art. 514 C. proc. civ., subscrisul Colegiul de Conducere al Curții de Apel Constanța formulează

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar asupra instanței competente din punct de vedere funcțional să soluționezeapelurile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii asupra contestațiilor la executare în materie fiscală, sens în care solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii cu privire la:

Interpretarea prevederilor art. 714 și art. 95 din Codul de procedura civilă, în sensul de a se stabili dacă soluționarea apelurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii asupra contestațiilor formulate împotriva executărilor silite pornite în temeiul Codului de procedură fiscală este de competența secției civile sau secțiilor/completurilor de contencios administrativ și fiscal din cadrul tribunalelor.

I. Cadrul legal:

1. Art. 260 din Codul de procedură fiscală:

Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prevăzute de Codul de procedură civilă, republicat, nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătoarească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătoarească competență și se judecă în procedură de urgență.

2. Art. 95 din Codul de procedura civilă:

Tribunalele judecă:

1. în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe;

2. ca instanțe de apel,apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, în cazurile anume prevăzute de lege;

4. orice alte cereri date prin lege în competența lor.

3. Art. 714 din Codul de procedura civilă:

Instanța competentă

(1) Contestația se introduce la instanța de executare.

(2) În cazul urmăririi silite a imobilelor, al urmăririi silite a fructelor și a veniturilor generale ale imobilelor, precum și în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumșcripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, contestația se poate introduce și la judecătoria de la locul situației imobilului.

(3) Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.

4. Art. 400 alin. 2 din Codul de procedură civilă:

Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.

5. Art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă:

Instanța de executare este judecătoria în circumșcripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune astfel.

6. Art. 2 din Legea nr. 554/2004:

Semnificația unor termeni

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

f) contencios administrativ - activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim;

g) instanță de contencios administrativ, denumită în continuare instanță - Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel și tribunalele administrativ-fiscale.

II. Prezentarea problemelor de drept:

În cadrul dosarelor în care obiectul pricinii îl constituie o contestație la executare prin care s-a solicitat anularea titlului executoriu emis de către un organ fiscal, precum și a executării însăși, contestație formulată în temeiul art. 260 Cod procedură fiscală s-a pus

problema determinării competenței funcționale între secțiile tribunalului în soluționarea căii de atac a apelului.

Într-o primă opinie, s-a apreciat că elementul care determină stabilirea unei anumite competențe funcționale (secții specializate) a tribunalului în soluționarea căii de atac a apelului este natura juridică a litigiului de fond, iar principiul ce stă la baza calificării unei acțiuni ca fiind de contencios administrativ este acela enunțat de art.2 lit. f din Legea nr. 554/2004, potrivit cu care contenciosul administrativ este definit drept activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim.

Prin urmare, esențial pentru determinarea naturii de contencios administrativ a litigiului este ca acesta să fie născut din emiterea sau încheierea unui act administrativ, din tacerea administrativă ori din refuzul nejustificat de rezolvare a unei cereri referitoare la un drept sau la un interes legitim, în timp ce litigiul de față – contestație la executare - nu poate fi calificat ca fiind de contencios administrativ întrucât nu se încadrează în normele speciale, derogatorii și de strictă interpretare și aplicare ale Legii nr.554/2004, respectiv nu are ca obiect un act administrativ ci un act de executare silită, efectuat într-adevăr de către organele fiscale, dar căruia legiuitorul nu îi recunoaște natura juridică a unui act administrativ.

În acest sens, s-a subliniat subliniat faptul că prin Decizia nr.XIV din 5 februarie 2007 a ÎCCJ s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în aplicarea dispozițiilor art.169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală (n.n. devenit art.172 alin.4 după ultima republicare), s-a stabilit că judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestația, atât împotriva executării silitelor înceși, a unui act sau măsuri de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În stabilirea unei astfel de interpretări, instanța supremă a reținut că, potrivit art.169 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, orice persoană interesată poate face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat, cu încălcarea prevederilor legale, de către organele de executare fiscale, precum și împotriva refuzului acestora de a îndeplini un act de executare în condițiile legii.

Totodată, s-a avut în vedere că, în conformitate cu dispozițiile alin. (3) al aceluiași articol, „Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acesta nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”, iar în reglementarea competenței și a modului de soluționare, în cuprinsul alin. (4) al aceluiași articol 169 din Codul de procedură fiscală se mai prevede: „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.”

S-a considerat că, în lipsa unor proceduri exprese referitoare la instanța judecătorească competentă, devin aplicabile, în această privință, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în care se precizează că: „Unde prezentul cod nu dispune se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă.” Or, potrivit art. 400 alin. 2 din Codul de procedură civilă, „Contestația privind lămurirea înțelesului, intinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută”, iar „Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare”.

Din coroborarea acestor dispoziții cu prevederea de la art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care stabilește că „Instanța de executare este judecătoria în circumscriptia căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune astfel”, instanța supremă a decis că este competentă să judece, atât contestația la executarea propriu-zisă, cât și contestația la titlu, judecătoria în circumscriptia căreia se face executarea.

S-a apreciat că o atare soluție se impune deoarece, în cazul contestării executării silite ce se realizează de către organele administrativ-fiscale în baza unui titlu executoriu fiscal, dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual, iar nu de normele de drept public cuprinse în Legea nr. 554/2004, a contenciosului administrativ și, respectiv, în titlul IX din Codul de procedură fiscală, care sunt aplicabile numai la soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale, ce constituie titlu de creață fiscală.

Instanța supremă a statuat că o astfel de interpretare este conformă și prevederilor art. 169 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, prin care se precizează că, în cazul contestației menționate, „Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile”.

Din această interpretare, s-a conchis că în cadrul contestației la executare formulate împotriva titlului executor/executării înseși efectuate de organele fiscale, natura fiscală a creației ce se execută este lipsită de relevanță, deoarece regulile de procedură și normele de drept material aplicabile sunt cele civile, situație ce face ca intervenția instanței de contencios administrativ să fie exclusă, iar o astfel de natură a cauzei se păstrează și în calea de atac, care va reveni spre soluționare, de asemenea, instanței civile, iar nu celei de contencios administrativ.

Într-o altă opinie, s-a apreciat că, din moment ce natura creației puse în executare și contestate este una fiscală, iar declansarea formelor execuționale s-a realizat tocmai în temeiul prevederilor speciale de urmarire reglementate de codul de procedură fiscală, aceasta atrage competența funcțională de soluționare a pricinii în favoarea instanței de contencios administrativ din cadrul tribunalului.

Astfel, competența funcțională vizează principiul specializării instanței, care în cauză este dat de actul normativ cu caracter special în temeiul căruia se face executarea și de natura creației pusă în executare care este una de natură fiscală.

Așa fiind, natura contencios fiscală a executării silite se deduce din natura raportului juridic obligațional devenit litigios, deoarece procesul de judecată trebuie privit în ansamblu, ca având două faze: una judiciară și una execuțională, care nu pot primi calificări deosebite sub aspectul naturii juridice.

Pentru argumentele arătate, s-a conchis că faza procesuală a executării nu poate avea decât calificarea juridică a raportului litigios dintre părți, respectiv aceea de contencios administrativ și fiscal.

Competența funcțională se stabilește după felul atribuțiilor jurisdicționale ce revin fiecărei categorii de instanțe și se raportează la criteriul specializării instanței, mergând până la specializarea completului de judecată.

Reținând că raportul juridic stabilit între creditor și debitor este de natură fiscală, competența funcțională de soluționare a apelului s-a apreciat că revine sectiei de contencios administrativ și fiscal din cadrul tribunalului, cu atât mai mult cu cât de cele mai multe ori, apărările părților privesc și imprejurări legate de emiterea titlului de creantă specific executarilor creantelor fiscale.

III. Orientările jurisprudentiale divergente:

Interpretarea prevederilor art. 714 și art. 95 din Codul de procedura civilă, în sensul de a se stabili dacă secția din cadrul tribunalului competență funcțional să soluționezeapelurile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materia contestațiilor la executare în materie fiscală este secția civilă sau secția de contencios administrativ.

I. Într-o primă opinie, s-a apreciat că Secția I civilă a Tribunalului este instanța competență funcțional să soluționeze aceste apele

I.1. În unele cauze, s-a dispus declinarea competenței către Secția I civilă a Tribunalului:

a) Tribunalul Galați, încheierea din 13.09.2017:

„Instanța apreciază că obiectul cererii de chemare în judecată îl reprezintă contestația la executare formulată împotriva actelor de executare emise de organele fiscale, în temeiul art. 172 – 173 din OG 92/2003, în vigoare la data promovării cererii de chemare în judecată.

Competența de soluționare a căii de atac formulată împotriva contestației la executare se determină după regulile general aplicabile cuprinse în Codul de procedură civilă.

Apelul se soluționează de instanță ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea apelată, astfel cum rezultă din observarea dispozițiilor generale în materie de competență materială, art. 95 pct. 2 Cod procedură civilă, potrivit cărora tribunalele judecă, ca instanțe de apel, apele declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță.

Contestația la executare a fost soluționată de către instanța de executare potrivit art. 714 alin. 1 Cod procedură civilă iar, potrivit art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 712 alin. 4 și art. 715 alin. 4 care pot fi atacate în condițiile dreptului comun.

Secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului nu are competența de a soluționa apele împotriva soluțiilor pronunțate de judecătorie în materia contestației la executare, prin urmare, apelul declarat împotriva hotărârii pronunțate de Judecătoria Galați, în soluționarea contestației la executare, revine spre judecare instanței competente, în materie civilă, respectiv Secției Civilă I.

Un alt aspect care justifică atragerea competenței funcționale a Secției I civilă, în calea de atac ordinară a apelului și nu a Secției CAF este relevat de dispoziția din art. 34 alin. 2 din O.G. nr. 2/2001, potrivit căreia competența Secției CAF a tribunalului există în stadiul procesual al apelului numai împotriva hotărârilor prin care s-a soluționat plângerea formulată împotriva procesului verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii.”

b) Tribunalul Maramureș, înch. din 14.06.2017:

„Obiectul sau natura litigiului dintre părți determină competența materială procesuală a secțiilor specializate a tribunalului. Aceste criterii au fost reînstate în Decizia nr. 18/2016 a ICCJ – complet RIL, publicată în M.O. nr. 237/2017.

În minuta întâlnirii reprezentanților Curții de Apel Cluj din data de 10.04.2017 având ca obiect aplicarea unitară a Deciziei nr. 18/2016 a ICCJ – complet RIL privind determinarea competenței materiale funcționale a secțiilor specializate din cadrul tribunalelor, s-au reținut următoarele:

„În materia contestațiilor la executare s-a apreciat că natura titlului executoriu (civil, comercial, de dreptul muncii etc) determină competența materială a instanței de apel de a soluționaapelurile formulate împotriva hotărârilor de primă instanță pronunțate de judecătorii în litigiile având ca obiect contestații la executare, fiind acceptat că executarea silită este complementul acțiunii civile, iar prin exercitarea ei, executarea silită face parte din proces. În scopul asigurării caracterului unitar al procesului și al unei necesare specializări atât în aprecierea legalității titlului executoriu, cât și al drepturilor ori intereselor pretins a fi fost încalcate în procedura executării silite propriu-zise, caracterul titlului executoriu rămâne determinant în stabilirea competenței după materie”

Raportat la considerentele expuse, excepția invocată de intimi este fondată, situație în care va fi admisă, iar în baza art. 132 alin. 1 și 136 alin. 1 C.pr.civ., apelul va fi trimis spre soluționare secției competente, potrivit dispozitivului”.

c) Tribunalul Sibiu, dec. nr. 1129/08.11.2016:

„În speță, obiectul contestației la executare îl reprezintă anularea actelor de executare , somatie si titlu executoriu care au fost întocmite de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu în faza de executare propriu-zisă.

Dacă analizarea legalității deciziei de impunere (decizie în baza careia s-a emis titlul executoriu contestat și somatia contestata – f 15 dosar fond) presupune specializarea judecătorului în materia contenciosului administrativ, nu același lucru se poate spune despre actele de executare subsecvente, care se circumscrui dispozițiilor comune din Codul de procedură civilă referitoare la executarea silită, neavând legătură cu dispozițiile de natură fiscală, ce ar putea atrage competența unui complet specializat în materie.

Cu referire la dispozițiile Deciziei XV/2007 a Înaltei Curți de Casătie și Justiție, frecvent invocată în conflictele de competență funcțională se impun două precizări:

În primul rând, decizia vizează materia litigiilor cu profesioniști și nu pe cea a contenciosului administrativ.

În al doilea rând și cel mai important, există o diferență substanțială între materia litigiilor cu profesioniști și cea a contenciosului administrativ, ce face ca aplicabilitatea Deciziei Înaltei Curți de Casătie și Justiție prin similitudine de raționament să nu fie corectă. Astfel, în materia litigiilor cu profesioniști specializarea este dată de calitatea părților implicate în proces, în timp ce în materia contenciosului specializarea este dată de obiectul concret al litigiului, în directă legătură cu dispozițiile de natură fiscală. În acest context, este absolut firesc ca, indiferent de natura cauzei, dacă în litigiu sunt implicați profesioniștii competență să aparțină judecătorului specializat, aceasta fiind și rațiunea Înaltei Curți de Casătie și Justiție în pronunțarea deciziei XV/2007.

Diferența față de materia contenciosului administrativ este esențială, iar raționamentul trebuie aplicat în sens invers. Nu are importanță calitatea părților pentru a atrage competența judecătorului specializat ci doar natura litigiului care se intemeiază pe dispozițiile fiscale și presupune o analiză a acestui tip de dispoziții. Din aceste considerente, dacă natura litigiului este pur civilă, iar dispozițiile fiscale nu sunt incidente, nu există nici un argument rațional care să atragă competența instanței specializate.

Faptul că titlul ce stă la baza executării este de natură fiscală sau o hotărâre pronunțată în materie fiscală nu constituie un argument care să atragă competența soluționării unor litigii viitoare, fără legătură cu materia contenciosului, de către judecătorul specializat. Similar, în

materie penală, dispozițiile civile dintr-o hotărâre sunt supuse executării conform Codului de procedură civilă, iar contestația sub aceste aspecte este de competență judecătorului din materie civilă, deși titlul este evident o hotărâre penală. Cu alte cuvinte, indiferent de natura titlului de creanță, executarea acestuia se subscrise dispozițiilor comune ale Codului de procedură civilă, astfel că și competența judecătorului este una de drept comun. Mai mult, atunci cand legiuitorul a dorit sa atribuie competenta instantei de contencios administrativ a facut-o in mod clar, asa cum rezulta din art 213 al 13 Cod procedura Fisicala. Dimpotrivă, cand se face referire la contestatia la executare propriu zisa impotriva actelor de executare emise de organele fiscale, art 260 al 4 Cod procedura fiscală se refera la instanta de drept comun si nu la instanta de contencios . Daca intentia legiuitorului ar fi fost sa se solutioneze astfel de litigii in caile de atac ar fi prevazut acest lucru expres in textul de lege prin care a stabilit competenta instantelor in solutionarea contestatiei la executare propriu zise.”

d) Tribunalul Constanța, dec. nr. 1578/22.08.2017:

„În speță, creanța ce face obiectul executării silite este o creanță bugetară individualizată într-o sentință judecătorească ce constituie titlu executoriu, conform art. 372 din vechiul cod de procedură civilă, acesta fiind titlul de creanță.

Se constată, de asemenea, că organul fiscal ce a demarat executarea silită în vederea colectării creanței bugetare este competent, având în vedere dispozițiile art. 30 C.pr.fiscală, conform căruia ”(1) Pentru administrarea creanțelor fiscale și a altor creanțe datorate bugetelor prevăzute la art. 29 alin. (1) și (2), competența revine aceluui organ fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F., în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului.”

Se apreciaza ca, in materia executarii silite natura titlului executoriu determina competenta materiala a instantei de apel, de a solutiona apelurile formulate impotriva hotararilor de prima instanta pronuntate de judecătorii in litigiile avand ca obiect contestatia la executare silita, fiind unanim acceptat ca, executarea silita este complementul actiunii civile, facand parte integranta din proces. Procedura executarii silite reprezinta stadiul final al actiunii civile, astfel ca, in scopul asigurarii caracterului unitar al procesului caracterul titlului executoriu, ramane determinant in stabilirea competentei functionale.

In cauza, titlul executoriu il reprezinta o sentinta pronuntata in materie civila, astfel incat, raportat la argumentele expuse anterior, competenta functionala in solutionarea apelului revine sectiei a I a civile a Tribunalului.”

I.2. În alte cazuri, Secțiile I civile ale Tribunalelor au soluționat aceste apeluri, reținându-și competența funcțională în acest sens:

- a) Tribunalul Vrancea, secția I civilă, dec. civ. nr. 6/11.01.2018
- b) Tribunalul Argeș, secția civilă, dec. nr. 3084/18.10.2017
- c) Tribunalul Argeș, secția civilă, dec. nr. 455/01.02.2017
- d) Tribunalul București, secția a V-a civilă, dec. civ. nr. 155 A/19.01.2018

- e) Tribunalul Bucureşti, secţia a V-a civilă, dec. civ. nr. 4546 A/28.11.2016
- f) Tribunalul Bucureşti, secţia a V-a civilă, dec. civ. nr. 4284 A/20.11.2015
- g) Tribunalul Giurgiu, secţia civilă, dec. civ. nr. 310/11.04.2012
- h) Tribunalul Giurgiu, secţia civilă, dec. civ. nr. 429/04.05.2011
- i) Tribunalul Teleorman, secţia civilă, dec. civ. nr. 574/29.06.2017
- j) Tribunalul Teleorman, secţia civilă, dec. civ. nr. 1028/22.11.2017
- k) Tribunalul Teleorman, secţia civilă, dec. civ. nr. 915/25.10.2017
- l) Tribunalul Hunedoara, secţia I civilă, dec. nr. 515/A/26.05.2017
- m) Tribunalul Braşov, secţia I civilă, dec. nr. 343/AP/14.04.2015
- n) Tribunalul Sălaj, secţia civilă, dec. nr. 1403/15.12.2016
- o) Tribunalul Sălaj, secţia civilă, dec. nr. 1404/15.12.2016
- p) Tribunalul Prahova, secţia I civilă, dec. nr. 1260/25.09.2017

I. 3. În alte cauze, sesizate fiind cu un conflict de competență în acest sens, Curțile de Apel au stabilit competența în favoarea Secției I civile a Tribunalului:

- a) Curtea de Apel Târgu Mureş, s. civ. nr. 42/CC/30.06.2016:

„Curtea, în analiza conflictului negativ de competență dedus judecății reține cu prioritate faptul că, în materia contenciosului administrativ și fiscal, Legea 554/2004 prevede în art. 10, competența derogatorie de la Codul de procedură civilă respectiv Tribunalul în primă instanță și Curtea de Apel în recurs. De altfel, Legea 76/2012 – art. 7 – prevede expres inaplicabilitatea dispozițiilor privind calea de atac a apelului în materie de contencios administrativ și fiscal. Astfel cum s-a reținut în decizia nr. 436/29.03.2016, doar în cazul plângerilor contravenționale legiuitorul a stabilit competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în soluționarea apelurilor, dispoziție ce nu poate fi extinsă asupra altor tipuri de cauze.

În altă ordine de idei, reținem că indiferent de natura raportului juridic care a determinat litigiul dedus judecății, cererea de chemare în judecată este întemeiată pe dispozițiile titlului X din Codul de procedură civilă, judecătoria fiind investită în procedura specială privind cererile cu valoare redusă. Obiectul și cauza cererii de chemare în judecată exclud competența instanței de contencios administrativ, date fiind dispozițiile exprese ale art. 1026 alineat 2 Cod procedură civilă, conform cărora ”prezentul titlu nu se aplică în materie fiscală, vamală sau administrativă”.

Având în vedere considerentele anterioare precum și calitatea părților, Curtea stabilește competența funcțională de judecare a apelului împotriva sentinței civile nr. 1028/2015 în favoarea Tribunalului Specializat Mureș.”

b) Curtea de Apel Târgu Mureș, s. civ. nr. 61/CC/21.10.2016:

„Curtea reține că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 stabilesc două criterii pentru a determina competența instanțelor de contencios administrativi: criteriul poziționării autorității emitente în sistemul autorităților publice și criteriul valoric.

Curtea mai reține că aplicarea acestor criterii se efectuează prin coroborare cu dispozițiile art. 1 și 2 din același act normativ, care stabilesc cadrul procesual în privința litigiului de contencios administrativ, reglementând atât calitatea procesuală activă și pasivă a părților cât și obiectul cererii.

Competența instanțelor de contencios administrativ este determinată în funcție de criteriile stabilite de art. 10 de un anumit cadru procesual stabilit în contextul dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004. Astfel, suntem în prezență unui litigiu de primă instanță, dacă reclamantul are calitate procesuală activă în conformitate cu prevederile art. 1; dacă părățul are calitate procesuală pasivă în sensul art. 2 alin.1 lit.b; și dacă obiectul cererii de chemare în judecată se referă la un act administrativ tipic sau asimilat, în înțelesul definit de art. 2 alin.1 lit.c, art. 2 alin.2 și art. 2 alin.1 lit.c, teza finală din Legea nr. 554/2004.

De asemenea, pentru a reține că actul care constituie fundamentul unei creațe constituie un act administrativ fiscal, trebuie avută în vedere și definiția dată acestei noțiuni de art. 41 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, definiție conform căreia actul administrativ fiscal este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.

Competența instanțelor de contencios administrativ în judecarea căii de atac (a recursului) este stabilită de art. 10 alin.2 din Legea nr. 554/2004, în sensul că recursul împotriva sentinței pronunțate de tribunalele administrative fiscale se judecă de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel (...). De la această regulă cu caracter general se derogă doar în materie contravențională, prin dispozițiile art. 34 alin 2 din OG nr. 2/2001 fiind prevăzută calea de atac a apelului, de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului.

Având în vedere că din actele dosarului nu rezultă că cererea formulată vizează nelegalitatea unui act administrativ, de natura celor definite de art. 2 alin.1 lit. c., art. 2 alin.2 din Legea nr. 554/2004 sau a unui act administrativ fiscal, în înțelesul art. 41 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea apreciază că Tribunalul Specializat Mureș a admis exceptia de necompetență materială invocată din oficiu, declinându-și competența în favoarea instanței de contencios administrativ, cu aplicarea greșită a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 554/2004.”

c) Curtea de Apel Constanța, dec. civ. nr. 14/C/26.10.2017:

“ Secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului nu are competența de a soluționa apeluri împotriva soluțiilor pronunțate de judecătorie în materia contestației la executare.

Curtea menționează că în cazul contestării executării silite ce se realizează de către organele administrative fiscale în baza unui titlu executoriu fiscal, dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual, iar nu de normele de drept public

cuprinse în Legea nr. 554/2004 și, respectiv, în titlul IX Cod procedură fiscală, care sunt aplicabile numai la soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale, ce constituie titlu de creață fiscală.

În acest sens, trebuie subliniat faptul că prin Decizia nr. XIV din 05.02.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a admis recursul în interesul legii declarat de Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în aplicarea disp.art. 169 alin.(4) din Codul de procedură fiscală (n.n. devenit art. 172 alin.4 după ultima republicare), s-a stabilit că judecătoria în circumscriptia căreia se face executarea este competentă să judece contestația atât împotriva executării însăși, a unui act sau măsuri de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În stabilirea unei astfel de interpretări, instanța supremă a reținut că potrivit art. 169 alin.(1) Cod procedură fiscală, orice persoană interesată poate face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat, cu încălcarea prevederilor legale, de către organele de executare fiscale, precum și împotriva refuzului acestora de a îndeplini un act de executare în condițiile legii.

Totodată, în conformitate cu disp. alin.(3) al aceluiași articol, „Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acesta nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”, iar în reglementarea competenței și a modului de soluționare, în cuprinsul alin.(4) al aceluiași articol 169 din Codul de procedură fiscală se mai prevede: „contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”.

S-a considerat că, în lipsa unor proceduri exprese referitoare la instanța judecătorească competentă, devin aplicabile, în această privință, disp.art. 2 alin.(3) din codul de procedură fiscală, în care se precizează că „Unde prezentul cod nu dispune se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă”. Or, potrivit art. 400 alin.2 din Codul de procedură civilă „Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută”, iar „Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare”.

Din coroborarea acestor dispoziții cu prevederea de la art. 373 alin.2 Cod procedură civilă, care stabilește că „Instanța de executare este judecătoria în circumscriptia căreia se face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel”, instanța supremă a decis că reiese că este competentă să judece, atât contestația la executarea propriu-zisă, cât și contestația la titlu, judecătoria în circumscriptia căreia se face executarea.

S-a apreciat că o atare soluție se impune deoarece, în cazul contestării executării silite ce se realizează de către organele administrativ-fiscale în baza unui titlu executoriu fiscal, dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual, iar nu de normele de drept public cuprinse în Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și, respectiv, în titlul IX din codul de procedură fiscală, care sunt aplicabile numai la soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale, ce constituie titlu de creață fiscală.

Instanța supremă a statuat că această interpretare este conformă și revederilor art. 169 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, prin care se mai precizează că, în cazul contestației menționate „Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin.4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile”.

Din această interpretare obligatorie pentru instanțe în temeiul art. 330/7 alin.4 din vechiul Cod de procedură civilă și art. 317 alin.4 din noul Cod de procedură civilă, rezultă în

mod evident că în cadrul contestației la executare formulată împotriva titlului executor/executării înseși efectuate de organele fiscale regulile de procedură sunt cele civile, fiind exclus controlul instanței de contencios administrativ, iar o astfel de natură a cauzei se păstrează și în calea de atac, care va reveni, de asemenea, spre soluționare instanței civile, iar nu celei de contencios administrativ.

După intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă și chiar după intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, adoptate după pronunțarea Decizie nr. XIV/5.02.2007, nu există nicio rațiune justificată de noile norme legale care să schimbe soluția adoptată de Înalta Curte de Casație și Justiție, litigiile având ca obiect contestațiile împotriva actelor de executare efectuate de organul fiscal în baza unor titluri executorii fiscale, respectiv contestațiile împotriva unor titluri executorii fiscale continuând să fie excluse controlului instanței de contencios administrativ.”

d) Curtea de Apel Iași, s. civ. nr. 5/20.01.2017:

„În acest sens curtea subliniază că natura pricinii și procedura de urmat nu se schimbă în calea de atac, ea aparținând, de sfera dreptului civil atâtă timp cât cauza a fost soluționată ca atare de instanța de fond.

Începând cu data de 01.10.2011, când a intrat în vigoare Legea 287/2009 privind Noul Cod civil, raporturile juridice dintre profesioniști, respectiv cele dintre profesioniști și celealte subiecțe de drept, sunt guvernate exclusiv de dispozițiile dreptului civil, însă acest aspect nu prezintă relevanță în privința specificului acestor raporturi juridice și, implicit a competenței de soluționare a litigiilor în favoarea completelor specializate în soluționarea litigiilor cu profesioniștii. Prin Legea nr. 71/2011 a fost abrogat Codul comercial (art. 230 lit. c) cu excepția dispozițiilor art. 46 - 55, 57, 58, 907 - 935 aplicabile în continuare în raporturile dintre profesioniști. În același timp a fost abrogat art. 2 pct. 1 lit. a din Codul de procedură civilă, referitor la competența materială de soluționare a cauzelor comerciale în primă instanță de către secțiile comerciale ale tribunalelor, respectiv tribunalele comerciale, iar în Cartea a VI-a „Proceduri speciale” din Cod procedură civilă din 1865 denumirea capitolului XIV a fost schimbată în „Dispoziții privind soluționarea litigiilor dintre profesioniști”. Prin aceeași lege de punere în aplicare a Noului Cod civil a fost modificată și Legea nr. 304/2004, iar prin dispozițiile tranzitorii din art. 225 - 227 s-a stabilit competența materială de soluționare a unor cauze în primă instanță de către fostele secții comerciale ale tribunalelor, reorganizate în secții civile sau unificate cu secțiile civile existente, respectiv a tribunalelor specializate, acolo unde acestea s-au menținut. Art. 226 alin. 1 din Legea nr. 71/2011 enumeră cu titlu exemplificativ cererile de competență secțiilor civile reorganizate sau a completelor specializate, din această reglementare rezultând că legiuitorul a intenționat să păstreze în competență acestora cauzele pe care acestea le judecau și anterior, cu modificarea, doar acolo unde este cazul, a plafonului valoric.

În concluzie, deși nu mai există litigii comerciale, litigiile ce vizează obiectul de activitate al profesioniștilor rămân în continuare în competența secțiilor speciale, completelor specializate sau a tribunalului specializat, indiferent dacă este vorba despre judecata în primă instanță ori în căile de atac.

Astfel cum a stabilit Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. XV din 05.02.2007: „Competența de soluționare a contestației privind înțelesul întinderii sau aplicării titlului executoriu, ce reprezintă o hotărâre judecătoarească comercială sau un alt titlu comercial emis de un organ jurisdicțional, revine, după caz, instanței comerciale sau organului jurisdicțional care a pronunțat hotărârea ce se execută”.

În speță, nu se pune problema lămuririi înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu, pentru a fi atrasă competența Secției a II - a civilă contencios administrativ și fiscal.

Se observă că în fapt nici nu a fost emis un titlu executoriu, ci a fost luată o măsură asiguratorie, aceasta făcând obiectul contestației la executare.

Prin urmare, nu ne aflăm în prezența unui raport juridic stabilit între părți în calitate de profesionist și beneficiari, nici a unei cereri în materie de societate, ci a unei contestații la executare care a fost soluționată în primă instanță de judecătorie ca instanță civilă, astfel că, în mod firesc, competența de soluționare aparține Tribunalului Iași, Secția I civilă.”

e) Curtea de Apel București, dec. civ. nr. 104/A/07.09.2017:

„Prevederile art. 260 și 261 C.pr.fisc dispun în privința modului de soluționare a contestației la executare, la art. 260 alin 4 textul făcând trimitere la „*instanța judecătorească competentă*” pentru soluționarea cauzei.

Se constată că norma de procedură fiscală nu distinge în sensul determinării în concret a „instanței competente” să soluționeze contestațiile la executare în temeiul art. 213 alin 14 din Legea nr. 207/2015, situație în care se vor avea în vedere dispozițiile art. 3 alin 2 din Legea nr. 207/2015, în sensul că „(2) Unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitorii”.

Reține aşadar Curtea că instanța competentă să soluționeze în fond contestația intemeiată pe disp. art. 213 la executare este *instanța de executare*, astfel cum este aceasta definită de art. 714 coroborat cu art. 651 Cpc, respectiv „*judecătoria în a cărei circumscriptie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel*”.

Pe cale de consecință, Curtea va reține că instanța competentă să soluționeze în fond contestația la executare este judecătoria, iar potrivit art. 718 alin 1 Cpc, hotărârea judecătoriei poate fi atacată doar cu apel.

În speță de față observă Curtea că cele două instanțe au apreciat în mod diferit cu privire la competența lor funcțională *în judecarea apelului formulat împotriva unei hotărâri a judecătoriei*, pronunțată în materia contestației la executare.

În acest sens, Curtea va observa că norma generală, care este dată de art. 95 pct. 2 Cpc, dispune că Tribunalul judecă apelurile împotriva hotărârilor date în primă instanță de judecătorie, în același timp alin 4 al art. 95 Cpc dispunând în sensul că Tribunalele mai pot judeca și „orice alte cereri date prin lege în competență lor”.

Constată Curtea însă că, în materia contenciosului administrativ, există un act normativ cu caracter special, care prin raportare la dispozițiile art. 95 alin 4 Cpc se aplică cu prioritate în materie de competență, respectiv Legea nr. 554/2004.

Potrivit art.10 din Legea nr. 554/2004, secțiile de contencios administrative ale Tribunalelor judecă doar în fond, ca regulă generală, acele litigiile fiscale determinate prin aplicarea criteriului valoric, în apel aceste secții specializate judecând doar în acele situații prevăzute expres de alte acte normative cu caracter special (spre ex. OG nr. 2/2001, în materia plângerii contravenționale).

În consecință, Curtea va observa, inclusiv prin raportare la dispozițiile Legii nr. 76/2012, că în materia contenciosului administrativ există un dublu grad de jurisdicție,

potrivit căruia în fond în materia contenciosului fiscal judecă tribunalele și curțile de apel, calea de atac prevăzută de lege fiind recursul. De la această regulă generală se poate deroga doar prin norme speciale, care în materia contestației la executare prev de art. 213 alin 14 C.pr.fiscală nu există.

Suplimentar, Curtea va observa că nu se poate aprecia competența funcțională a secției de contencios administrativ a Tribunalului *prin raportare la natura actului contestat direct apel*, deoarece determinarea competenței funcționale prin raportare la natura actului se realizează cu ocazia soluționării cauzei în fond, iar nu în calea de atac.

Or, dacă în determinarea instanței competente funcțional ar prezenta relevanță natura actului contestat, atunci prin raportare la art. 10 din Legea nr. 554/2004 cauza ar trebui să fie soluționată în fond de Tribunal sau de Curtea de Apel, iar nu de judecătorie.

Această soluție ar contrazice însă voința legiuitorului, care prin introducerea art. 213 alin 14 rap. la art. 260, 261 Cod procedură fiscală a înțeles să trateze în același mod, din punct de vedere procedural, toate contestațiile la executare, indiferent dacă aceste privesc acte emise într-o procedură fiscală sau acte emise în executarea unor raporturi juridice de drept privat, dându-le pe toate în competența judecătoriei, ca instanță de fond.

Pe cale de consecință, observând că prin raportare la dispozițiile art.95 alin 4 Cpc și art. 10 din Legea nr. 554/2004, Secțiile de contencios administrativ ale Tribunalelor nu judecă în apel decât în acele cazuri expres prevăzute de lege, iar în privința contestațiilor la executare nu există astfel de norme cu caracter special, Curtea în temeiul art. 136 alin 2 Cpc va stabili competența funcțională în soluționarea apelului formulat împotriva Încheierii de ședință din 24.02.2017 pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXXXX al Judecătoriei Sectorului 4 București în favoarea Secției a III-a Civilă a Tribunalului București, ca instanță de drept comun competență în soluționarea căilor de atac în materia contestației la executare.”

II. Într-o a doua opinie, s-a apreciat că Secția de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului este instanța competentă funcțional să soluționeze aceste apeluri

II.1. În unele cauze, s-a dispus declinarea competenței către Secția de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului:

a) Tribunalul Constanța, înch. nr. 213/08.02.2018:

„Noțiunea de administrare a creațelor include și activitatea de colectare a acestora conform pct. 2 lit. b C.pr.fiscală și, deci implicit, normele Codului sunt aplicabile și în ceea ce privește procedura de executare silită a creațelor fiscale.

Prin urmare, natura fiscală a creației ce se execută nu este lipsită de relevanță, întrucât, în raport de dispoziția legală invocată anterior, normele de drept material aplicabile sunt cele stabilite de Codul de procedură fiscală.

Astfel, la analizarea legalității actelor de executare emise de organul fiscal trebuie avute în vedere, astfel cum impune art. 260 alin. 1 mai sus invocat, prevederile Codului de procedură fiscală.

Numai pentru situația în care în acest din urmă act normativ nu dispune, urmează a se aplica dispozițiile Codului de procedură civilă, astfel cum prevede art. 3 alin. 2 C.pr.fiscală, împrejurare ce nu este, însă de natură a modifica natura litigiului.

Potrivit disp.art.2 alin.2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătoarești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375/17.12.2015, *în cadrul instanțelor, în raport cu competența acestora, funcționează secții sau, după caz, complete specializate.*

Prin Hotărârea secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr.654/31.08.2011, art.6, și Hotărârea secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 750/27.09.2011, art.3, s-a dispus reorganizarea, prin divizare, începând cu data de 1.10.2011, a secției comerciale și de contencios administrativ a Tribunalului Constanța în secția a II-a civilă și secția de contencios administrativ și fiscal. Hotărârea a avut la bază disp. art.225 alin.1 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil.

Întrucât în speță, creația pusă în executare și contestată în prezenta cauză este una fiscală, iar declanșarea formelor execuționale s-a realizat tocmai în temeiul prevederilor speciale de urmarire reglementate de codul de procedura fiscală, competența funcțională de soluționare a pricinii operează în favoarea instanței de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Constanța.”

b) Tribunalul Alba, dec.civ. nr. 158/A/15.03.2018:

„Odată cu emiterea titlului executoriu, quantumul cheltuielilor judiciare avansate de stat, devin creațe fiscale aşa cum acestea sunt definite de Codul fiscal, iar procedura de recuperare a acestora de la debitor este reglementată de Codul de procedură fiscală.

Din considerentele deciziei nr. XIV/2007 a ICCJ (RIL) rezultă că în cadrul procedurii executării silite a creațelor fiscale este reglementată, ca singura cale judiciară de atac, contestația la executarea propriu-zisa, prin care se contestă titlul de executare. Contestatoarea a formulat o astfel de contestație, invocând apărări de fond cu privire la validitatea creației fiscale, susținând totodată că nelegal a fost emis titlul de creață fiscală, deoarece debitul era achitat.

Urmând raționamentul desprins din considerentele Deciziei nr. XV/2007 a ICCJ (RIL), conform căruia chiar și atunci când este vorba despre o contestație la executare propriu-zisa, natura litigiului nu rămâne fără relevanță și având în considerare principiul specializării, se apreciază că în prezenta cauză, întrucât se invocă apărări de fond privitoare la titlul de creață fiscală, competența de soluționare a caii de atac aparține Secției a II-a civile în cadrul căreia funcționează complete specializate în soluționarea litigiilor fiscale.”

II.2. În alte cazuri, Secțiile de contencios administrativ și fiscal ale Tribunalelor au soluționat aceste acțiuni, reținându-și competența în acest sens:

- a) Tribunalul Vâlcea, Secția a II-a civilă, dec. nr. 131/5.02.2018
- b) Tribunalul Vâlcea, Secția a II-a civilă, dec. nr. 2096/2017 -- A/7.12.2017
- c) Tribunalul Alba, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și de insolvență, dec. nr. 131/R/26.06.2014
- d) Tribunalul Alba, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și de insolvență, dec. nr. 281/A/24.03.2016

- f) Tribunalul Alba, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și de insolvență, dec. nr. 587/A/26.05.2016
- g) Tribunalul Alba, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și de insolvență, dec. nr. 1622/A/14.12.2017
- h) Tribunalul Bacău, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 216/14.02.2017
- i) Tribunalul Bacău, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 163/02.02.2017
- j) Tribunalul Cluj, Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, dec. nr. 166/31.01.2018
- k) Tribunalul Cluj, Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, dec. nr. 1298/21.06.2017
- l) Tribunalul Cluj, Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, dec. nr. 1352/A/28.10.2015
- m) Tribunalul Cluj, Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, dec. nr. 1153/A/14.06.2017
- n) Tribunalul Cluj, Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, dec. nr. 1355/A/28.06.2017
- o) Tribunalul Cluj, Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, dec. nr. 389/18.02.2016
- p) Tribunalul Maramureș, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 850/A/23.06.2017
- q) Tribunalul Bihor, Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 1088/A/CA/02.05.2017
- r) Tribunalul Bihor, Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 2142/A/CA/17.10.2017
- s) Tribunalul Botoșani, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 60/22.01.2018
- t) Tribunalul Botoșani, Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, dec. nr. 1438 A/29.11.2017

II. 3. În alte cauze, sesizate fiind cu un conflict de competență în acest sens, Curțile de Apel au stabilit competența în favoarea Secției de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului:

a) Curtea de Apel Constanța, s. civ. nr. 23 C/24.10.2014:

„Având în vedere că titlul executoriu care privește debitul însumă de 29.540 lei reprezintă o creață fiscală pe care o datorează statului contestatoarea, și că procedura de executare s-a pornit în temeiul prevăzut de dispozițiile Codului de procedură fiscală în vigoare la acea dată, O.G. nr. 92/2003, Curtea constată că aceste dispoziții atrag competența de soluționare în favoarea secției de contencios – administrativ din cadrul Tribunalului Constanța.

Astfel de competență funcțională, astfel cum a reținut și Tribunalul Constanța secția I civilă, vizează principiul specializării instanței care este dat de actul normativ (codul de procedură fiscală) în baza căruia s-a pornit executarea silită și de natură creaței care este de natură fiscală și a cărei executare s-a solicitat.

De altfel, apelul formulat împotriva sentinței civile nr. 10071/03.10.2014 a Judecătoriei Constanța în dosarul nr. 15046/212/2014 (la care trimite contestatoarea în cuprinsul contestației la executare) a fost soluționat de către Tribunalul Constanța - secția contencios administrativ și fiscal, conform deciziei nr. 980/07.07.2015.

În concluzie, raportul juridic dintre părți fiind de natură fiscală, Curtea constată că competența de soluționare aparține secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Constanța.”

b) Curtea de Apel Alba Iulia, s. civ. nr. 2/12.01.2016:

„Așadar, pe calea contestației la executare pot fi invocate fie nelegalitatea actelor de executare, încheiate cu nerespectarea dispozițiilor procedurale ce reglementează executarea silită, fie aspecte de fond, legate de titlurile executorii care nu sunt hotărâri judecătoarești.

În cazul în care contestația la executare vizează numai legalitatea actelor de executare, nu prezintă relevanță dacă titlul executoriu privește profesioniști sau neprofesioniști, astfel că soluționarea apelului împotriva sentinței pronunțată de instanța de executare cu privire la contestația la executare revine Secției I civilă din cadrul tribunalului.

Dacă însă, executarea silită vizează un titlu care nu este hotărâre judecătoarească, încheiat între profesioniști, iar în cadrul contestației la executare se invocă aspecte de fond, (**continuarea sentinței civile nr. 2/12.01.2016 pronunțată în dosar nr. 2780/257/2014*/a1**) legate de acest titlu, apelul se soluționează de Secția a II-a civilă a tribunalului, care soluționează cauzele cu profesioniști.

În acest sens s-a exprimat instanța supremă, în decizia nr. XV/2007, dată în recurs în interesul legii, în care a stabilit că, în considerarea principiului specializării, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea trebuie să se îndrepte la secția comercială - dacă aceasta există - a instanței competente.

În prezent, noul Cod civil nu mai face distincție între cauzele de natură civilă și cele de natură comercială, ci între cauze cu neprofesioniștii și cauze cu profesioniștii, însă principiile statuate prin decizia menționată sunt pe deplin aplicabile.

Față de cele reținute mai sus, având în vedere că în speță, titlul executor îl reprezintă o filă CEC, iar contestatoarea invocă apărări de fond, iar nu încălcarea normelor ce reglementează executarea silită, Curtea constată că, sub aspect funcțional, competența de soluționare a apelului împotriva sentinței civile nr. 1137/2015 a Judecătoriei Mediaș revine Secției a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal din cadrul Tribunalului Sibiu, urmând ca, în temeiul art. 136 rap. la art. 135 NCPC, să stabilească în acest sens competența funcțională.”

c) Curtea de Apel Alba Iulia, s. civ. nr. 29/10.02.2015:

„Este de necontestat că Tribunalul Sibiu este instanța de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Sibiu, așa că răspunsul ce se impune a fi oferit pe calea acestui regulator de competență este care dintre cele două secții ale Tribunalului Sibiu, între care s-a ivit conflictul negativ de competență, este competentă a soluționa apelul declarat în cauză.

La baza actelor de executare silită contestate a stat Nota de constatare nr. CA-95895/21.12.2012 emisă de Direcția Generală Constatare și Stabilire Nereguli Fonduri Europene – Serviciul Constatare și Stabilire Nereguli – POR, definitivă prin Decizia nr. 94/21.03.2013 de soluționare a contestației împotriva acestui act administrativ, prin care contestatorul UAT Județul Sibiu a fost obligat la plata sumelor de 60.976,84 lei către bugetul Uniunii Europene, 8106,75 lei către bugetul aferent fondurilor publice naționale și 16.918 lei TVA.

Competența de soluționare a acțiunilor având ca obiect anularea acestor acte administrative revine instanței specializate de contencios administrativ competente conform art. 10 din Legea nr. 554/2004, așa cum prevede art. 51 din O.u.G. nr. 66/2011.

În această ordine de idei, relevante cauzei sunt considerentele Deciziei nr. XV/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție conform cărora „în considerarea principiului specializării, este firesc ca, atunci când contestația la executare propriu-zisă sau contestația la titlu vizează un titlu emis în materie comercială, acestea să se îndrepte la secția comercială - dacă aceasta există - a instanței competente.

Sub acest aspect, nu poate fi primit punctul de vedere exprimat în unele hotărâri, conform căruia, atunci când este vorba despre o contestație la executare propriu-zisă, natura litigiului rămâne fără relevanță.”

Chiar dacă legislația procesual civilă a fost modificată, considerentele acestei decizii, precum și cele statuite, rămân actuale, iar pentru identitate de rațiune sunt aplicabile și în situația în care contestația la executare propriu-zisă vizează un titlu emis în materie administrativă.

Față de cele ce preced, în temeiul art. 135 alin. 4 raportat la art. 136 din Noul Cod de Procedură Civilă, urmează a stabili competența de soluționare a apelului împotriva sentinței civile nr. 1262/2014 a Judecătoriei Sibiu în favoarea secției a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Sibiu.”

Rezultă astfel o practică judiciară neunitară persistentă în timp și de durată, aspect confirmat și de punctele de vedere divergente exprimate de curțile de apel, motiv pentru care solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii.

Anexăm hotărârile judecătorescă citate și punctele de vedere exprimate de unele instanțe din țară.

Pentru membru Colegiului de conducere semnează
PRESEDINTELE INSTANȚEI,
Judecător Marius Cristian Epure